

...Mi egy vérből valók vagyunk

Két hét, felejthetetlen élmények, értékes tapasztalatok, új kapcsolatok és egy közös kaland: ezt kínálta nekünk majdnem hat év izgatott várakozás után erdélyi kirándulásunk, s amennyire vártuk ezt a két hetet, olyan gyorsan tova is röppent. Mégis bízom benne, hogy ennyi idő alatt mindenkinek változott kicsit a szemléletmódja, az életéhez való hozzáállása, hogy kicsit jobban megbecsüljük egymást, mint ezelőtt.

A *Határtalanul!* program keretében már hagyománnyá vált iskolánkban, hogy a nyolcosztályosok a tizedik évfolyamos korukban, egy hétre Erdélybe látogatnak, hogy megismerkedjenek a külhoni magyarsággal, és megtanulják értékelni, mit is jelent a magyarnak lenni. Most végre, rengeteg készülődés után elérkezett a mi időnk, és május 7-én kigördült a busz a Sportsarnok parkolójából, és kezdetét vette az eddigi legélménydúsabb osztálykirándulásunk.

Több órányi remek hangulatú utazás után érkeztünk meg első állomásunkra, a nagyszalontai Arany János-szülőházba, ahol megismerkedtünk híres költőnk mindennapjaival, és megkoszorúztuk az épületet. A városban megtekintettük a Csonkatornyot és a benne található Arany János emlékmúzeumot, valamint a helyi árva és nehéz sorsú magyar gyerekeken segítő Bőjte-házat is meglátogattuk. Ezek után indultunk el első éjszakai szálláshelyünkre, a nagyváradi Góbé-csárdába.

Másnap délelőtt Nagyvárad nevezetességeivel ismerkedtünk, majd egy kiadós ebéd után indultunk következő városnézésünkre Erdély legnagyobb városába, Kolozsvárra. Ezután Marosvásárhely felé vettük az irányt, és estére már mindenki szétszéledt a négy égtáj felé erdélyi vendéglátóihoz. Én személy szerint Vásárhelytől még keletebbre, Nyárádszeredában kaptam elszállásolást egy nagyon szeretetreméltó családnál, akikkel remekül kijöttem egyhetes ottlétem alatt. Sokat beszélgettünk, elsősorban az ottani életükről, ami nem mindig könnyű kisebbségiként. Érdekesekek voltak a kisebb nyelvi különbségek is, ahogyan egyes szavakat máshogyan használtak, vagy olyan szinonimákkal helyettesítették, amik nálunk nem használatosak. Hogy egyet említsek, ők az osztályfőnököt nem ofőnek, hanem oszinak becézik.

Kedden kezdődött az igazi „nagyüzem”: Marosvásárhelyen kezdtük a napot, először a program másik résztvevő iskolájának, a Római Katolikus Teológiai Líceumnak a kertjében elültettük emlékfánkat. A városban megtekintettük többek között a Kultúrpalotát és a Teleki-Bolyai Könyvtárat, ami egy könyvszerető embernek igazi inycenségeket kínál – többek között Platón, Voltaire és Linné köteteinek több száz éves kiadásait állították ki, de említhetném az eredeti 1590-es Vizsolyi Bibliát vagy az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat egyik 19.

századi másolatát. Délután Segesvárra és Fehéregyházára buszoztunk – láthattuk a hírhedt Vlad Tepes havasalföldi fejedelem szülőházát, és megkoszorúztuk a fehéregyházi Petőfi-emlékművet is. Marosvásárhelyre érkezvén pedig egy előadással kedveskedtünk a líceum diákjainak.

A következő napok szinte vég nélküli utazással teltek és számos helyet bebarangoltunk, ezek közül kétségkívül a legnagyobb sikert a festői szépségű Békás-szoros és az elképesztően grandiózus tordai Sóbánya aratta. Jártunk még Korondon, Erdély egyik leghíresebb fazekas falujában, a farkaslakai Tamási Áron szülőházban, Orbán Balázs sírjánál és a Gyilkos-tónál. Egyik személyes kedvencem az Erdélyi Fejedelemség egykori központja, Gyulafehérvár volt. Hazafelé Vajdahunyadon és Aradon álltunk meg, ahol megemlékeztünk a tizenhárom aradi tábornokról. A búcsúzás a helytől és újdonsült erdélyi barátainktól nagyon nehezen ment; úgy érzem mind a két részről nyomot hagyott ez az időszak, és nagyon vártuk a két hétre rá következő viszontlátást, amikor ők töltöttek nálunk egy hetet. Ez alatt az öt nap alatt annyira sikerült beilleszkednünk, hogy néhányan már az ottani szöfordulatokat és nyelvjárást kezdték el beszélni.

Két hét készülődés után elérkezett az idő, mikor viszontfogadtuk őket, és mindent megtettünk, hogy legalább annyira jól érezzék magukat, és úgy élvezzék a hetüket, mint ahogy mi tettük náluk. Nagyon jólesett hallani – és bár egy kicsit meglepetésként ért –, hogy milyen elismerően beszélnek Zalaegerszegről, hogy milyen szép városnak tartják. Igyekeztünk bemutatni városunkon kívül iskolánk hagyományait és történelmét is. Ezen felül ittletük alatt ellátogattak a Balatonhoz, sétahajóztak, voltak a tapolcai tavasbarlangban, Győrben és a sümegei várban. Péntek reggel, a nemzeti összetartozás napjának alkalmából, közös műsort tartott a két csoport gimnáziumunk tanárai és diákjai előtt, ami egy méltó megkoronázása volt az eltelt időszaknak.

Sajnos szombat reggel érkezett a könnyes búcsú ideje, ami lezárt egy nagyon értékes és boldog emlékekkel teli időszakot zrínyis pályafutásunkban. Remek kapcsolatok, barátságok születtek, számos közös élménnyel gazdagodtunk. A két együtt eltöltött hét igazi, összetartó közösséggé sikerült kovácsolódnunk – nemcsak mi, zrínyisek, de az erdélyi tanulókkal együtt is –, és ők maguk is jobban megismerték egymást. Egy dologban biztos vagyok, életre szóló élményben volt részünk. És amikor a Dísz téren járva ránézek Marosvásárhely és Nyárádszereda kiállított címerére, mindig eszembe fog jutni ez az utazás. Talán egy nap még viszont is láthatjuk egymást. *„Hisz történjen bármi, amíg élünk, s meghalunk...”*

Darabos Vince 10.N